

[Viggo Starcke.]

disse spørgsmål, må man erindre, er der en tidsfaktor. Men kan erindre den tid, da Ludvig den Fjortendes Frankrig var Europas svøbe, og hvor krig på krig udgik fra Frankrig, og der var fare for hele resten af Europa for at falde under et hegemoni. Er Frankrig for stedse udstødt af nationernes forbund i den anledning? Eller tænk på Napoleonskrigenes periode, da Napoleon rendte Europa over ende og truede med at erobre verdensherredømmet. Har det for evigt diskrimineret Frankrig? Eller lad os tænke på Danmarks oplevelser i 1801 og 1807, da Danmarks hovedstad blev bombarderet, da Danmarks flåde blev taget, da Danmark foruden sin flåde mistede 1 400 handelsfartøjer, og forbindelsen mellem Norge og Danmark blev afbrudt. Er England for stedse fordømt i danske øjne? Der er en tidsfaktor i disse ting. Yderligere kan jeg nævne de sidste to verdenskrige, under hvilke Tyskland truede med at rende Europa over ende og på et vist tidspunkt under den sidste krig havde herredømmet fra Nordkap til Sahara. Erfaringerne herfra bringer selvfølgelig eftertanken frem i forreste række.

I øjeblikket er det imidlertid ikke Tyskland, som er den egentlige fare i Europa. I året 1939 før sidste verdenskrig var Sovjetruslands berøring med Østersøen et lille punkt langt mod øst ved Leningrad. I 1945 og særlig i 1947, 1948 og 1949 havde Rusland forskudt sin stilling i forhold til Østersøen fra den østlige ende af Østersøen og til den vestlige ende af Østersøen lige ved Jyllands rod. I løbet af få år var tolv østeuropæiske stater blevet opslugt: dele af Finland og Karelen, Estland, Letland og Litauen, Tjekkiet, Polen, Østtyskland, Ungarn, Rumænien, Bulgarien, Albanien og for en tid Jugoslavien. Alle disse tolv lande måtte give store strategiske og andre fordele set fra Ruslands synspunkt. En stor række af disse lande gav Rusland herredømmet over den sydlige kyst af Østersøen, og lige ved indsejlingen til Østersøen lå Danmark som et eventuelt nr. 13 på et punkt, som strategisk set var af endnu større betydning, end de andre stater, der berører Østersøen. Af den grund er der mange, der bedømmer Danmark som det mest udsatte land i Europa, og som den

højtærede udenrigsminister har sagt: København er den hovedstad i Europa, som ligger mest udsat. Når Danmark gennem sit medlemsskab af Atlantpagten har påbyrdet sig store udgifter til oprustning, er den egentlige anledning hertil kommunismens fremtrængen. Kommunerne er således de egentlig ansvarlige for Danmarks militære byrder. Deraf kunne man måske drage den konsekvens, at så var det også de danske kommunister, der skulle betale militærudgifterne, og hvis de var i stand dertil, var det værd at overveje.

Man må imidlertid huske på, at Danmark ikke består af hovedlandet alene, men også omfatter Grønland, som ligger på den vestlige halvkugle, og som i dag har fået en meget stor strategisk betydning i forsvaret af Canada og De Forenede Stater.

Jeg vil slutte mig til de betragtninger, som den højtærede udenrigsminister fremførte angående ønskeligheden af en nedrustning, men jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om ikke det er realistisk at sigte imod, at den nedrustning, der skal finde sted, i væsentlig grad gælder de udprægede angrebsvåben, idet det vist ikke er en realistisk tanke, at landene i den nærmeste fremtid giver afkald på de udprægede forsvarsvåben. Der findes imellem de egentlige angrebsvåben og forsvarsvåben en gruppe af våben, som kan anvendes til begge dele, men man må først sætte ind overfor de egentlige angrebsvåben.

Vi har i dag særlig diskuteret spørgsmålet om Tysklands suverænitæt, okkupationsstatuttens ophør, Tysklands medlemsskab af Bruxellestraktaten, spørgsmålet om Tysklands genoprustning, spørgsmålet om Tysklands medlemsskab af Atlantpagten og endelig mindretallets stilling i forhold til disse problemer.

Man har i øjeblikket et delt Tyskland, hvoraf den østlige del er oprustet, medens den vestlige del er afrustet; den mulighed, at der kunne skabes et samlet Tyskland, som både var neutralt og afrustet, ville indebære store fordele, men det er mere en mulighed end en realitet. Heroverfor står den mulighed, at der kunne skabes et samlet, isoleret Tyskland, som var stærkt oprustet. Om dette ville holde sig neutralt eller gå til den vestlige eller den østlige side, ville være en meget betydelig urofaktor og